

1 . F E J E Z E T

JONAS

PAELSIA

Nem tetszik ez nekem.

Rufus hangja éppoly idegesítő volt, mint egy elhajthatatlan légy állandó zümmögése. Jonas türelmetlen pillantást vetett lázadó társára a sötétségben.

– Na ne mondd! Melyik része?

– Az egész. El kell tűnnünk innen, amíg lehet. – Rufus vastag, izzadt nyakát nyújtogatva pásztázta az őket körülvevő fákat a laza földbe szúrt magányos fáklya fényénél. – Azt mondta, hogy a barátai mindjárt itt lesznek.

Ezt a limerosi őr mondta nekik, akit akkor fogtak el, amikor túl közel megsérkedett az erdő széléhez, és aki éppen eszméletlenül, egy fához kötözve várta a sorsát.

Ám Jonasnak nem sok haszna származott egy öntudatlan őrből. Válszokra volt szüksége. Egy dologban azonban egyet kellett értenie Rufusszal: vészesen fogyott az idejük, főleg ilyen közel a faluhoz, amelyben csak úgy hemzsegték a király vörös egyenruhás csatlósai.

– Naná, hogy azt mondta – felelte Jonas. – Ezt hívják blöffnek.

– Ja...? – nézett nagyot Rufus, mintha ez eddig neki eszébe sem jutott volna. – Gondolod?

Már egy hét telt el azóta, hogy a lázadók megtámadták a tábornok Kelet-Paelsiában, a Tiltott Erdő mellett. Már egy hete, hogy Jonas legújabb, Gaius király elleni terve is rettenetes kudarcot vallott. Negyvenhét lázadó csapott le hajnalban az ébredező táborra, hogy túsul ejtsék Xanthust, az útépítő mérnököt, és a limerosi trónörökös, Magnus herceget.

Ám elbuktak. Különös, kék lánggal égő tűz csapott fel előttük, és mindent porrá égetett az útjában. Jonas épp hogy csak el tudott menekülni.

Rufus volt az egyetlen, aki reggel felbukkant az előre megbeszélte találkozási ponton. Koszos képen könnyek csorogtak, reszketett a félelemtől, és össze-vissza habogott holmi tűzmágiáról meg boszorkányságról, amikor Jonas rátalált.

Mindössze ketten maradtak a negyvenhétből. Végzetes csapás volt ez minden szempontból, és ha Jonas túl sokat rágódott rajta, szinte megbénította a büntudat és a gyász.

Az ő terve volt. Az ő parancsa. Az ő hibája.

Megint.

Miközben kétségbeesetten próbálta leküzdeni a fel-feltörő fájdalmat, Jonas azonnal hozzátartozott az esetleges további túlélők felkutatásához. Hátha valakit élve fogtak el közülük.

Az ő, akire rátaláltak, vörösben volt. Tehát az ellenséghez tartozott.

Neki kellett hát válaszokkal szolgálnia Jonas összes kérdésére. Muszáj volt neki. Az ő csakhamar magához tért. Idősebb volt, mint a király katonáinak többsége, a halántékába már ősz hajszálok vegyültek. Kissé bicegett is, így könnyebb volt elkapni.

– Te... én tudom ám, hogy ki vagy – motyogta az ő, félénken pislogva a fáklya reszketeg fényében. – Jonas Agallon, aki megölte Althea királynőt.

Szavai Jonas elevenébe találtak. Jonas belseje kissé megvonaglott, de kifelé semmi jelét nem mutatta, hogy mennyire bántotta az alávaló hazugság, amit róla terjesztettek.

– Az nem én voltam – mordult rá.

– Miért hinnék neked?

Ügyet sem vetve Rufus döbbsent arckifejezésére, Jonas lassan, félkörben megindult a fogoly körül, mintha csak azt latolgatná, mennyi erőszakhoz folyamodjon, hogy szóra bírja.

– Nem érdekel, hogy hiszel-e nekem – folytatta, majd közelebb hajolt.
– De most meg kell felelned pár kérdésemre.

Az őt gúnyos vigyorra húzta a száját, elővillantva sárga fogait.

– Tőlem semmit nem tudsz meg.

Jonas számított erre. Soha semmit nem adtak ingyen.

Előhúzta a drágakövekkel kirakott törét az övén függő tokból. Hullámos, ezüst pengéje visszatükrözte a hold fényét. Ez már az őt érdeklődését is felkeltette.

Ugyanaz a fegyver volt, ami kioltotta a bátyja életét. A felfuvalkodott auranosi úr ott hagyta a tett színhelyén, Tomas torkában. A tör egyfajta jelképpé vált Jonas számára. Azt a vonalat jelképezte, amit önmaga húzott a múltja és a jelene közé. A múltban mindössze egy szegény borkereskedő fia volt, aki nap mint nap az apja szőlőjében robotolt, ám a jelenben egy lázadó, aki a végsőkig fog küzdeni azért, amiben hisz: a szerettei felszabadításáért a zsarnokság alól. És mindazokért, akik ismeretlenül nyögtek ugyanazon zsarnokság súlya alatt.

Egy olyan világért, amelyben Gaius király nem taposhat többé a gyengék nyakán.

Jonas az őt torkának szegezte a tört.

– Javaslom, beszélj, ha nem akarod, hogy itt és most kiontsam a véred!
– Ha a király megtudja, hogy segítettem neked, nem csak a véretem ontja majd!

Ebben nem tévedett. A lázadók támogatása kétségkívül kínzást vagy kivégzést vont maga után. Valószínűleg mindkettőt. Jóllehet a király a maga elragadó mosolyával gyakran tartott hangzatos beszédeket Mytica egyesített királyságairól, nem a kedvessége és könnyörületessége miatt illették a „Vérkirály” gúnynévvel.

– Egy hete a lázadók megtámadták az útépitők táborát innen keletre. Hallottál róla?

Az őt állta a pillantását.

– Úgy hallottam, vinnogyva haltak meg.

Jonas szíve összerándult, keze ökölbe szorult. Alig várta, hogy fájdalmat okozhasson az őrnek. Az elmúlt hét emlékei alaposan felkavarták, de igyekezett a jelenlegi feladatra összpontosítani. Csak arra, és semmi másra.

Rufus beletúrt mocskos hajába, és idegesen fel-alá kezdett járkálni.

– Tudnom kell, hogy a lázadók közül elfogtak-e valakit élve – folytatta Jonas. – És azt is, hogy hol tartják őket fogva.

– Fogalmam sincs.

– Nem hiszek neked. Beszélj, vagy esküszöm, hogy elvágom a torkodat!

Az őt szemében nem félelem, inkább csak gúny csillant.

– Mennyi rémítő pletykát hallottam már a paelsiai lázadók vezéről...

De a pletyka sosem fedi az igazságot, nem igaz? Talán nem vagy más, mint egy paelsiai parasztyerek. Közel sem vagy elég kegyetlen ahhoz, hogy hidegvérrel megölj valakit. Még az ellenségedet sem.

Jonas ölt már korábban. Jóval többször, mint hogy számon tarthatta volna. Abban az ostoba háborúban, amelyben a paelsiaiakat megtevesztették, hogy összefogjanak a limerosiakkal Auranos ellen. Majd az útépitő tábor elleni rajtaütésben. De eddig mindig csak azért ölt, hogy felülkerekedjen az ellenségein, és igazságot szolgáltatson a barátainak, a családjának és saját paelsiai népének. És persze önvédelemből.

Ezek mind okkal történtek, még ha az ok néha zavaros is volt. De közben egy adott célért harcolt, mert hitt valamiben.

Nem élvezte a gyilkolást, és remélte, hogy soha nem is fogja.

– Hagyd, Jonas. Úgyszincs hasznunkra – szólalt meg Rufus, a zavarodottságtól remegő hangon. – Menjünk innét, amíg lehet.

De Jonas nem mozdult, és eltökélten az előtte álló feladatra koncentrált. Nem azért jutott el idáig, hogy most feladja.

– A rajtaütésben részt vett egy lány is, a neve Lysandra Barbas. Tudnom kell, hogy él-e még!

Az őr szája kegyetlen mosolyra kunkorodott.

– Á, hát ezért érdekel annyira ez az egész. Talán csak nem a tiéd...?

Jonas csak egy másodperc elteltével fogta fel, hogy mire is gondolt az őr.

– Olyan, mintha a testvérem lenne.

– Jonas – nyafogott Rufus –, Lysandrának vége! Meghalt! Ha nem tudod elengedni, csak azt éred el, hogy minket is az ő sorsára juttatsz!

Jonas olyan pillantást vetett Rufusra, hogy az összerezsent, de ennyi is elég volt, hogy végre befogja a lepénylesőjét.

Lysandra nem halt meg. Nem halhatott meg. Remek harcos volt, aki jobban bánt az ijjal és nyállal, mint bárki más, akit Jonas ismert.

Lysandra ezen felül önfejű, követelőző és roppant idegesítő is volt a találkozásuk első pillanatától fogva. De ha még élt, Jonas mindent megtett volna, hogy megtalálja. Szüksége volt rá – mint lázadó társra és mint barátára.

– Biztos vagyok benne, hogy tudsz valamit – nyomta meg Jonas a tőrét az őr torkán –, és el is fogod mondani nekem, méghozzá most azonnal!

Nem számított, mi forgott kockán, Jonas sosem adta volna fel. Nem, amíg csak él.

– Ez a lány... – szűrte a szót összeszorított fogai közt az őr – ér neked annyit, mint a saját életed?

Jonas egy pillanatig sem gondolkozott.

– Igen.

– Akkor semmi kétségem afelől, hogy ő is pont olyan halott, mint te vagy! – vigyorgott az őr, a torkán lecsorgó vérpatak ellenére. Majd elkiáltotta magát:

– Itt vannak!

Mindössze némi sarcupogás és pár ágroppanás jelezte előre, hogy fél-tucat limerosi őr készül berontani az aprócska tisztásra. Kivont karddal érkeztek, kettejük kezében fáklyával.

– Dobd el a kardot, lázadó!

Rufus ökle a legközelebbi űr felé lendült, de csúnyán elhibázta.

– Jonas, csinálj valamit!

Jonas nem dobta el a törst, csak visszadugta a tokjába, majd kirántotta a kardját, amelyet Magnus hercegtől lopott el a múlt héten, még a szökése előtt. Pont időben emelte a magasba, hogy kivédje vele a mellkasa felé irányított kardot. Rufus is igyekezett hadonászva és rugdosva védeni magát, de az egyik űr csakhamar megragadta a hajánál fogva, magához rántotta, és az álla alá nyomta a kardját.

– Azt mondtam – sziszegte az űr –, hogy dobd el a fegyvert! Vagy a barátod meghal!

A világ egy pillanatra megdermedni látszott, ahogy Jonasban újra feltolult Tomas halálának emléke. Olyan gyorsan történt az egész, hogy nem tudta megmenteni, sem küzdeni, sem kegyelemért könyörögni nem volt ideje. Egy másik emlékkép is felvillant, amely szintén örökre beleégett az agyába: az, ahogy legjobb barátjával, Brionnal is végez ugyanaz a gyilkos, míg Jonas tehetetlenül nézi.

Az egyik űr kihasználta, hogy Jonas egy pillanatra elkalandozott, és öklével az arcába vágott. Forró vér tört elő az orrából, egy másik űr pedig kicsavarta a kardot a kezéből, hogy csaknem az ujjai bánták. Egy harmadik a térdhajlatába rúgott, majd a földre lökte.

Az egész világ megpördült körülötte, miközben kétségbeesetten próbált nem elájulni.

Tudta, hogy ezzel vége, hogy a lejárt az idő, amelyet akkor kapott kölcsönbe, amikor legutóbb farkasszemét nézett a halállal.

Ám ekkor egy újabb alak lépett a fáklyafényben lobogó tisztásra. Az örök megpördültek az érkezése zajára.

– Megzavartam valamit? – kérdezte a fiatalember. Alig pár évvel tűnt idősebbnek Jonasnál, haja és szeme sötét volt. Fekete köpenyt viselt, ám a csuklyáját hátravetette, így jól látszott barna bőre. Ajka könnyed mosolyra húzódott, ami látni engedte egyenes, fehér fogsorát, és nyilvánvalóvá tette, hogy cseppet sem érdekli, hogy éppen egy csata kellős közepébe sétált be.

Gyorsan felmérte a helyzetet: az egyik oldalon Rufust vette szemügyre, akit még mindig szorosan fogva tartottak, majd Jonasra pillantott, aki a mohos földön összekuporodva fetrengett, miközben két kard is a torkának szegeződött.

– Tűnj el innét – mordult fel az egyik őr. – Hacsak nem a bajt keresed.

– Te vagy Jonas Agallon – mondta az ifjú, mintha csak egy fogadóban futottak volna össze, nem pedig egy erdőben, az éjszaka kellős közepén.
– Nagy megtiszteltetés.

Jonas sosem vágyott a hírnévre. Ám a három királyságszerte kirakott körözési plakátok az arcmasával gondoskodtak arról, hogy ne teljesüljön e kívánsága. Bár csak kevés győzelem és a valós büntetteinél jóval több hazugság tapadt a nevéhez, az csakhamar legendássá érett.

És az elfogásáért járó magas jutalom sokak érdeklődését felkeltette.

Az idősebb ört eközben kiszabadították, és most a kötél nyomait dörzsölte a csuklóján.

– Te is ezt a mocskos lázadót keresed? – kérdezte. – Akkor te magad is egy feltörekvő mocskos lázadó lehetsz. A te fejednek is van egy karónk a palotában. Kapjátok el!

Az őrök felé ugrottak, ám az idegen könnyűszerrel, nevetve siklott félre az útjukból, akár egy kígyó.

– Segítsek? – vetette oda Jonasnak. – Mit szólna ehhez: én segítek neked, és te nekem. Áll az alku?

A mozgása egyértelművé tette, hogy nem egy egyszerű kíváncsiskodó tévedt a tisztásra. Jonasnak fogalma sem volt, hogy ki lehet, de pillanatnyilag egy cseppet sem érdekelte.

– Jól hangzik! – nyögte ki nagy nehezen.

– Akkor lássunk is hozzá! – a fiú hátranyúlt, és két vastag, alkarhosszúságú pengét húzott elő a köpenye alól. Megpördült és dőött, gyorsabban, minthogy bármelyik őrnek is érkezése lett volna védekezni.

Jonas feje még mindig kóválygott, de valahogy sikerült feltérdelnie és

a könyökével orrba vágnia a mögötte álló őrt. Hallotta és érezte is a recsegnést, az őr pedig felnyögött a fájdalomtól.

Jonas talpra ugrott, és kirántotta a kardját az őr kezéből, majd a markolattal a háta mögé ütött, az őr puha gyomrába.

Az újonnan érkezett eközben elbánt a Rufust fogva tartó őrral. A kiszabadult, ám tapasztalatlan lázadó csak állt egy helyben, és egy pillanatra a körülötte kibontakozó erőszakos jelenetre meredt, majd sarkon fordult, és kirohant a tisztásról, ahogy csak a lába bírta.

Jonas egyrészt csalódottságot érzett Rufus miatt, ám valahol örült is annak, hogy a kölyök végre megszabadulhatott a harctól, amelyre soha nem is állt készen.

Akár még túl is élheti, ha használja az eszét, és elkerüli a bajt.

Most, hogy a többi őr már elmenekült, illetve holtan vagy eszméletlenül feküdt a tisztáson, Jonas újból megragadta az eredeti foglyát, és háttal egy fának lökte.

Az őr tekintetében a gúnyt végre felváltotta a félelem.

– Kegyelmezz! – rebegte.

Jonas ügyet sem vetett rá. Az ifjúhoz fordult, aki megmentette az életét.

– Hogy hívnak?

– Felix – felelte az vigyorogva. – Felix Gaebras. Örvendek.

– Úgyszintén. Köszönöm a segítséget.

– Szívesen.

Ha Felix nem avatkozik közbe, Jonas mostanra halott lett volna. Ehhez kétség sem fért. Újabb esélyt kapott a fiútól, hogy tovább éljen, és változtatson a világon. Jonas ezért roppant hálás volt neki.

Mégsem volt azonban olyan ostoba, hogy ne egészséges óvatossággal álljon az idegenhez, aki ismerte a személyazonosságát.

– Mennyit kérsz? – kérdezte Jonas.

– Mennyit...?

– Azt mondtad, segítesz, ha segíték.

– Mindent csak sorjában. – Ezzel Felix közelebb lépett, félretolta Jonast az útból, és elkapta az őr torkát. – Hallgatóztam. Tudom, nem szép dolog. De úgy hallottam, hogy szerinted Jonas nem elég könyörtelen ahhoz, hogy hidegvérrel megöljön valakit. Na, szerinted én is ilyennek tűnök?

Az őr remegve szívta be a levegőt.

– Mit akarsz?

– Felelj a kérdésre! Él még valaki a barátai közül?

Az őr összerázkódott.

– Igen. Néhányukat a palota börtönébe vetették, hogy később végezzék ki őket.

– Mennyi az a néhány?

– Nem tudom pontosan! Három, négy...? Nem tudom, nem voltam ott! Jonas összerándult. *Három vagy négy? Milyen kevesen maradtak...*

– A neveket! – nyomta meg Felix a pengét az őr torkán.

Az habogott, az arca vörösre vált.

– Nem tudom! Elmondanám, ha tudnám!

– Mennyi idejük van még a kivégzésig? – szólt közbe Jonas. Igyekezett elnyomni a hangjában bujkáló remegést. A puszta gondolat, hogy az emberei a király hatalmában vannak, megfagyasztotta az ereiben a vért.

– Pár nap, talán néhány hónap...? Könyörülj rajtam! Mindent elmondtam, amit tudok! Könyörgök, kegyelmezz!

Felix lassan, némán végigmérte.

– Mit szólnál, ha ugyanúgy kegyelmeznék neked, ahogy te tetted volna velünk?

Pengéje egyet villant, és az őr örökre elhallgatott. A teste a földre zuhant, elesett társai közé a fáklyafényes tisztáson. Jonas rádöbrent, hogy nem kellett félrenéznie.

– Ugye tudod, hogy meg kellett tennem? – Felix hangja hidegen csendült.

– Tudom.

A fiú szemében olyan keménység tükröződött, amely teljesen idegen

volt Jonastól. Egy szemernyi megbánást sem érzett azért, amit tett, bár élvezet sem látszott rajta.

Igaza volt: az őr nem kegyelmezett volna nekik. Habozás nélkül végzett volna velük.

– Hálás vagyok, amiért megmentetted az életemet – szólalt meg Jonas, miközben Felix a mohos földre törölte a pengéit, mielőtt eltette volna őket.

– Szívesen – válaszolta az, majd a sötét erdő felé nézett. – Szerintem a barátod kerekét oldott.

– Nagyobb biztonságban lesz, ha nem mutatkozik velem. – Jonas végigmérte a tisztáson szanaszét heverő testeket, majd óvatosan visszafordult Felixhez. – Te bérgyilkos vagy.

A képességei és az a könnyedség, ahogy a pengékkel bánt, nyilvánvalóvá tették, hogy csakis képzett gyilkos lehet.

Felix elmosolyodott, a hidegség eltűnt a szeméből.

– Napja válogatja. Csak teszem, ami a tehetségemből kitelik.

Jonas ezt megerősítésnek vette.

– Na és most? Sokkal kevesebb aranyam van, mint amennyit a vérdíjas poszterek ajánlanak a fejemért.

– Hú, de pesszimisták vagyunk...! Mostanában, hogy a király minden bajkeverőt figyeltet, olyasvalakire lenne szükségem, aki fedezi a hátsómat, és én is az övét. Szóval, miért is ne álljak össze a hírhedt Jonas Agallonnal? – Fejével arrafelé bökött, ahol Rufus eltűnt az erdőben. – Nem látom, hogy sokan tolongának érted. Szükséged van rám. Ennyi.

– Beállnál a lázadók közé?

– Én csak a lehető legtöbb zűrt és felfordulást akarok kavarni – vigyorgott Felix egyre szélesebben. – Ha ettől lázadóvá válok, ám legyen. Mondjuk, kezdhetném azzal, hogy segítek megmenteni a barátaidat, hm?

Jonas továbbra is óvatosan méregette Felixet. A szíve ugyanolyan sebesen vert, mint a csata közben.

– Az az őr csak azt mondta nekünk, amit hallani akartunk. Fogalmunk sincs, hogy a barátaim valóban a palota börtönében vannak-e.

– Az életben semmi sem biztos, csak erős valószínűségek léteznek. De nekem ennyi is elég.

– De ha ott is vannak, a börtönbe lehetetlen behatolni!

Felix vállat vont.

– Szeretem a lehetetlen küldetéseket. Te talán nem?

Bár igyekezett tudomást sem venni róla, a remény lassan belopódzott Jonas szívébe. A remény már sok fájdalmat szült...

De vezethet a győzelemhez is.

Jonas végigmérte a magas, izmos fiút, aki az imént játszi könnyedséggel bánt el őt őrrrel.

– Szóval, a lehetetlen küldetéseket szereted...?

Felix felnevetett.

– Azok a legjobbak. Na, mit mondasz? Leszünk a káosz tettestársai?

Felixnek egy dologban igaza volt: Jonas oldalán nem tolongtak a képzett lázadók, hogy a segítségére siessenek.

Végül megadta magát a szívében felderengő reménynek. Elmosolyodott.

– Jól hangzik.

Felix belecsapott Jonas kitarított tenyerébe.

– Ígérem, nem fogok behúzott farokkal kereket oldani, mint a barátod az imént.

– Azt nagyra értékelném.

Jonas fejében máris tervek és elképzelések tucatjai sejlettek fel. A jövő hirtelen sokkal rózsásabbnak tűnt.

– Holnap hozzálátunk a barátaid kiszabadításához – mondta Felix. – És a királyi őrség minél több tagjának pokolra küldéséhez.

Nehéz mostanában barátokat szerezni, gondolta Jonas. Mindenesetre ez kezdetnek nem rossz.